

rigorøst frem imod disse firebenede Skabninger, end at man af, jeg kan ikke kalde det Humanitetshensyn, men af Hensyn til disse Mestskabninger vil være slap i Foranstaltningerne. Det er af samme Grund, jeg ogsaa maa fravaade Thinget at gaa ind paa det andet Endringsforslag. Det er meget godt, at en Dyrlege eller en anden Sagkyndig kan sige: Her er konstateret et eller to Tilfælde af Hundegalskab; men vi have jo selv i denne Forsamling hørt paastaa, at der ikke — i alt Fald er det stillet hen som overmaade tvivlsomt — heri Landet har været Noget, man med Rette kunde kalde Hundegalskab. Selv om inidertid denne Sygdom bliver konstateret, gaar der saa uendelig mange Stadier forud, der er saa mange tvivlsomme Tilfælde, som ikke bestomindere ifølge deres hele Natur stærkt opfordre det Ofsentlige til at være opmærksom, til at tage sig deraf for at forhindre en Sygdom, der er af en saa forfærdelig Natur, og som er saa forfærdelig i sine Virkninger for de Skabninger, som jeg, og jeg er vis paa ogsaa de andre Herrer, dog til Syvende og sidste stiller øverst. Jeg tror derfor, at man sans phrase skal tage imod det Lovforslag, der foreligger, og som er begrundet i de Erfaringer, man har gjort i det forløbne Aar; thi jeg tror, at man meget har savnet, at der ikke ved den hele Foranstaltning, der er truffen ligeoverfor Hundegalskaben, har været den Ensamtheden og den Energt, som vilde have været heldig, og som, naar Myndigheden havde ligget i Ministerens Haand, vilde have medført langt mindre Ulemper baade heri Kjøbenhavn og udenfor Kjøbenhavn, end Tilfældet nu maatte blive paa Grund af den Mangel, der har eksisteret i Lovgivningen.

Winther: Det forekommer mig, at man aldrig skal gaa videre i Lovforskriften, end der er absolut nødvendigt for det almindelige Vel, og derfor synes jeg, at der var nogen Rimelighed for at gaa ind paa det Endringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgfreds (Suel). Der er Mange, som tro, at det at holde Hunde inde i lang Tid medfører, at de blive mere modtagelige for Sygdomme, og at altsaa det — at føre Hundene ud i det Frie, maaffee netop kan gjøre, at Hundene ikke blive saameget modtagelige for Hundesygdomme eller for Hundegalskab, som de ellers kunde blive. Altsaa alene af dette Hensyn kan det være, at man gjorde klogere i at lade Hundene leve under nogenlunde normale Forhold, naar man blot passer

paa, at de ikke kunne komme til at skade Nogen. Naar der staar her i Endringsforslaget, at de skulle ledes i en Snor, forekommer det mig ikke sandsynligt, at Nogen vil give sig til at lede en Hund ud paa Gaden, om hvilken der var nogen Rimelighed for, at den var gal, saaledes som den ærede sidste Læger udtrede. Det er ikke sandsynligt, at man ikke skulde have stillet sig at vide, om Hundene ikke i det Mindste var syge, naar man gif ud med den, og man kunde desuden gjøre den Tilspøelse til tredie Behandling, at det kun skulde være Hunde, som ikke vare syge, der maatte komme ud paa den Maade. Naar der havde viist sig Sygdom hos Hundene, var det altsaa rimeligt, at man ikke førte dem ud, men derover kunde der jo tages et Skjøn iforveien. Dersom jeg havde en Hund, vilde jeg virkelig ikke lede den ud paa Gaden, hvis den var syg, naar det var paa en Tid, da der var Hundegalskab tilstede. Det ærede Medlem fra Slagelse (Lauher) talte om, at det ikke var rigtigt at tillade Folk at gaae med Hunde i en Snor, hvor der var Hundegalskab tilstede; men det forekommer mig, at han, naar han vilde forebygge, hvad han omtalte, kom til at forbyde, at Folk overhovedet gif med Hunde i Snor. Han sagde, at man, naar man paa Kjøbenhavns Gader traf en Dame med en Hund, der lebedes i et Baand, som var 3 Alen langt, kunde blive fangen, om ikke af Damen, saa af Snoren; men det forekommer mig, at man, hvis der er Grund for Lovgivningen til at blande sig ind i det Forhold, om man overhovedet skal være udsat for at blive fangen paa Gaden af en Dame i hendes Hunds Snor, maa gaa meget videre, end den ærede Læger her gif. Mig forekommer det rigtignot, at det er at gaa for vidt. Jeg sætter, at der er en gammel Dame, der ikke har Raad til at løse Hundetegn, Herregud! skal da denne gamle fattige Stakkel ikke have Lov til at glæde sig ved at holde en Hund? Det er haardt! Hundene har nemlig ikke Lov til at gaa løs, uden at der betales Skat derfor i Form af et Hundetegn. (Lauher: Ja, det er i Kjøbenhavn!) Skal hun da flygte fra Kjøbenhavn, fordi hun ikke har Raad til at betale et Hundetegn? Det forekommer mig at være en for streng Forbring fra det ærede Medlems Side. Naar der dernæst i Endringsforslaget staar, at Hundene skal ledes i en kort Snor, skal jeg gjerne indrømme, at dette Begreb „kort“ kan være forskjelligt; men det forekommer mig dog, at der er noget Rimeligt i, at det maa være underkastet et Skjøn, om det er strafbart at